

Bal féltekés glóbuszkonzervo-felnyitás

*Mit akarhatott Buddha ezzel a
vágynélküliséggel? És mennyivel volt jobb
ötlet, hogy minden csak mája-káprázat?
Vagy az, hogy jó néhányszor meg kell születni ahhoz,
hogy a végén majd bevonulhassunk valahová,
ahol minden valószínűség szerint
nincs semmi.
Nálunk ez mindig sokkal egyszerűbben ment.
Bár az igaz, hogy a vége...,
a vége az rendszerint itt is elég szörnyű.
A legtöbb esetben
már a vég kezdete is.
Beléd fagy a szar, annyira.
Vihar-hegek az arcokon, lelkeken, lepedőkön.
Elértéktelenedett, olcsó testrészek és inkarnációs trágya
a belgyógyászat steril parcelláiban.
Ahol csak a pusztulás testesül meg.
Nem különbözik a hámló vakolat és a leomló bőr.
És nem vigasz, hogy pillangókés az elme, mert
mindig rosszkor kerül elő. Megcsillan,
és elrejthetetlen sebeket üt.
A penicillinkúra pedig varázslatnak tűnik, de
nem az. Ezért gondolom, hogy
tényleg jobb, ha mi egyelőre
annál a programnál maradunk, hogy
szeresd felebarátodat
(egy kicsivel jobban),
mint tenmagad.
Hátha egyszer
tényleg sikerül.*

Újabb érvek az örökélet mellett

*Ha sorra veszem, mit hagytam félbe eddig,
elégedett vagyok. A befejezettségnél nincs
kegyetlenebb dolog. Csak a hülye filmek végződnek
hepiennel, egyébként a végén minden rosszra fordul.
Jobb félbehagyni az egészet. Ez az utolsó esélyünk.
Itt van például a környezetszennyezés.
Tudom, tudom, megfontolandó érvek szólnak mellette, de
mégis. Mi lenne, ha nem csinálnánk végig?
Hagyni kéne a francba. Vagy a háború.
Az ember, nyilván, vérszomjas fenevad, muszáj
ölnie. De jöhetne egy kis tűzszünet. Aztán maradjon
is úgy. Félbehagyva. D. persze azt mondja,
kizárólag én vagyok ilyen hülye.
A világ könyörtelenül behajtja kintlévőségeit.
És mindig befejezi azt, amit elkezdett.
Rám nő, és még pár milliárd másik élőlényre a bőr,
a kitin, a tollazat. Aztán lefoszlik, és utána
semmi sem marad. Még az elégedettség sem,
hogy vége van. A befejezetlenség ellen hat
minden, amit teszünk. Mégis: bármit is csináltok éppen,
hagyjátok inkább abba! Jobb lenne
egyszerűen csak élni – szökött foglyok
ajándék-életét. És csak hálával tartoznánk.
Ez az egyetlen magunk javára fordítható adósság.
Mit is akarhatnánk mást, mint tartozni
mindenkinek azzal, hogy sosem fejezünk be semmit.
Legkevesbé persze ezt az életet.*